

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Cseri Kálmán

MIT ÜNNEPELÜNK HÚSVÉT- KOR?

Iskolásokkal beszélgetünk a tavaszi szünet előtt.

- Szerinted minek az ünnepe a húsvét? — Többen is válaszoltak.
- Mit tudom én. Fő, hogy nem kell suliba jönni.
- Még ezt sem tudod? Hát akkor jön a nyuszika!
- És piros tojást tojik — toldja meg egy kicsi.
- Majd én megmondom mindjárt, mit tojik — mondja valaki ravasz mosollyal.

Nagy nevetés.

— Ne beszélj butaságokat. Húsvét a locsolkodás napja. Van, aki szagos vízzel, van, aki kútvízzel szokta. Egész vödörrel is leöntik a lányokat, azok meg csak visítanak. Ilyenkor legalább nem ők nevetnek rajtunk, hanem mi őrajtuk.

Egy szemüveges fiú tudományos síkra tereli a beszélgetést:

— Ti semmit sem tudtok. A nevéből kell kiindulni: húsvét, vagyis hús vétel. A több hetes böjt után akkor ehetnek ismét húst a vallásos emberek. Húsvét annak az ünnepe, hogy elővesszük a félretett sonkát. — Persze ti azt sem tudjátok, mi a böjt — teszi hozzá megvető büszkeséggel.

Ha nem tudnám, minek az ünnepe húsvét, teljesen összezavarodnék. Munkaszünet, nyuszi, tojás, kölni, sonka — mind kellemes kellékek, de miért ünnepel hát ezen a napon minden évben az egész keresztény világ, mire emlékeznek, minek örülnek? Mi ennek az ünnepnek az eredete? Mi történt ezen a napon?

Valami olyan nagy horderejű esemény, amihez hasonló a világ teremtése óta nem történt: Isten feltámasztotta a halálból az Ő Fiát, Jézust.

Pénteken sokan végignézték, hogyan ölték meg ártatlanul Jézus Krisztust a kereszten, s három nap múlva, meg utána, ugyanezek az emberek találkoztak vele Jeruzsálem utcáin és másutt is. Mi történt közben? Az bizonyos, hogy meghalt. Az is, hogy pár nappal később a valóságban látták és hallották. Közben valaminek történnie kellett!

Hitvallásunk így mondja ezt: harmadnapon feltámadt a halottak közül.

MIT ÜNNEPELÜNK HÚSVÉTKOR?

Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszűnhetett dobogni szíve —
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.
(Pilinszky János)

De vajon bizonyos, hogy meghalt? Ezt akkor is kérdezte már az emberi kételkedés. Egészen bizonyos, mert a rómaiak nagyon pontos és szigorú előírások szerint hajtották végre a halálos ítéleteket. János, aki mindvégig ott volt Jézus keresztyénél, a szemtanú elevevességével leírja, hogy miután a római halottkém megállapította Jézus halálát, utána még egy katona dárdával szíven döfte, és a sebből enyhén alvadt vér és vizenyő folyt (Jn 19,32-35). Márk pedig, akinek az evangéliuma a legrégebbi, leírja, hogy amikor aznap este arimátiai József elkérte Pilátustól Jézus holttestét, a helytartó előbb magához rendelte az ügyeletes századost, és megtudakolta tőle, valóban meghalt-e Jézus. Csak ezután adott engedélyt arra, hogy a holttestet eltemessék (Mk 15,42-45). József tehát nem tetszhalottat helyezett el a sírban, hanem egy kivérett, valóságos holttestet.

De hogyan támadt fel? Ezt nem tudjuk. Ez ugyanúgy Isten titka marad, mint a világ teremtése. A Jézus sírjához kivezényelt őrség halálra vált rémületében a feltámadást kísérő földrengés miatt, és elfutottak onnan. Az asszonyok pedig, akik vasárnap hajnalban kimentek a sírhoz, hogy ottani szokás szerint illatos szereket szórjanak a holttestre, már csak a halotti lepleket találták ott, szépen összehajtván. S ami őket is meglepte: angyalok mondták nekik, hogy Jézus már él, hiszen ezt előre jelezte is nekik, hogy a harmadik napon feltámad majd — adják tudtul ezt a tanítványainak. Azok nem hitték el, de még aznap meglátogatta őket Jézus, és beszélt velük.

Mivel ez példátlan esemény volt, Pál apostol név szerint is felsorolja az első tanúkat. Az asszonyokat nem említi, mert a törvény előtt ők nem lehettek tanúk, de a férfiakat igen: „*Megjelent először Kéfásnak, azután a tizenkettőnek, azután megjelent több, mint ötszáz testvérnek egyszerre, akik közül a legtöbben még mindig élnek, néhányan azonban elhunytak. Azután megjelent Jakabnak, majd valamennyi apostolnak...*” (1Kor 15,5-7).

Krisztus feltámadása óriási jelentőségű esemény, aminek a hatását mi mai hívők is érezzük. Miért olyan fontos esemény ez?

1. Először is Isten ezzel igazolta, hogy Jézus valóban az, akinek mondta magát. Ő Isten Fia, öröktől fogva mindörökké Isten, valóban neki adatott minden hatalom mennyen és földön. Ha beteljesedett különös állítása, hogy engedi, hogy megkínózzák és megfeszítsék helyettünk, a mi bűneinkért, de a harmadik napon feltámad, akkor igaz minden más tanítása is — akár elhitték azt, akár nem. És akkor nyilvánvaló most már, hogy valóban Isten erejével gyógyított és tett sokféle áldott csodát. Akkor nem az ellenségeinek van igazuk, nem is a kételkedő és gúnyolódó hitetleneknek, hanem neki, és azoknak, akik hittek benne már feltámadása előtt is.

Jézus tehát az, akinek mondta magát.

2. Mivel Jézus feltámadt, Ő él ma is. A benne hívőknek élő Uruk van. Nemcsak a tanításai élnek bennük, nem az Ő emléke él, hanem Ő maga. Egészen valóságosan,

úgy, hogy ma is hallja az imádságot, tud arra válaszolni, tud cselekedni, segíteni, megvédeni, vigasztalni, feddeni – mikor mire van szükségünk. Aki tehát benne hisz, az egy élő személlyel van kapcsolatban, vele él, s ez nem kitalálás, hanem valóság. Mert Jézus valóban, testben feltámadott. Számolni kell vele, és számíthatunk rá.

3. Feltámadásával, mint utolsó ellenségünket legyőzte a halált. A halál gonosz ellensége az embernek, és teljesen tehetetlenek vagyunk vele szemben. Halál ellen nincs orvosság. Holt biztos, hogy egyszer mindnyájan meghalunk, akik megszülettünk. Vannak, akiket az ettől való félelem egész életükben rabságában tart.

Húsvét óta tudjuk, hogy a halál legyőzött ellenség. Azokat is magával ragadja, akik hisznek Jézusban, de azok követik Megváltójukat azon a résen át, amit Ő feltámadásával nyitott a halál számunkra áttörhetetlen falán. A hívőknek a halál alagút, aminek nemcsak bejárata van, hanem kijárata is – a mennyei örök életben.

Ezért vallja olyan boldogan Pál apostol: *„Teljes a diadal a halál fölött! Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod? A halál fullánkja a bűn, a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”* (1Kor 15,54-57).

Az apostol itt Jézus feltámadásának fényében a halált fullánkja-vesztett méhecskéhez hasonlítja. Még döngicsél egy ideig, de aki tudja, hogy kiszakadt a fullánkja, nem fél tőle. A hívő túllát a halálon, és látja mögötte az élő, feltámadott Krisztust, aki második eljövetelekor minket is feltámaszt majd, s önmagához tesz hasonlónak.

Jézus feltámadása biztosít minket, hogy a halál nem megsemmisülés, nem feloldódás a nagy mindenségben, nem is ölt senki újra testet más formában, hanem aki Krisztusban hitt, az vele marad, hozzá kerül még közelebb, ha utolsót dobban a szíve. *„Boldogok a halottak, akik az Úrban haltak meg...”* (Jel 14,13). De csak azok boldogok, akik az Úrban haltak meg, vagyis akik már itt a földi életben Krisztussal jártak, benne hittek. Akik nem, azok örökre boldogtalanok, mert a meghalásukkal véget ért annak a lehetősége, hogy Krisztushoz térjenek, s így nélküle kell eltölteniük az örökévalóságot. Ezért fontos, hogy minél előbb hittel befogadjuk Őt a szívünkbe.

4. Mert a húsvéti csodának ez is nagy áldása. Nemcsak az, hogy Krisztus valósággal, testben feltámadt; nemcsak az, hogy minket is feltámaszt majd, és a benne hívők vele lesznek örökké; hanem az is, hogy Ő már itt a földön kész bennünk élni a hit által. Mert aki hisz őbenne, azt Ő nem jobbá teszi, hanem lelkileg feltámasztja, egészen új élettel ajándékozza meg, a saját természetét kölcsönzi neki. S éppen ez az új természet, a hit által bennünk élő Krisztus az, aki túléli a halálunkat, s megmarad örökre. (Érdemes kikeresnünk az erről szóló legfontosabb bibliai igéket: Ef 2,1.5; 3,16-17; 2Kor 4,14-16).

5. Végül Krisztus feltámadása a hívők erkölcsi életének az alapja is. Hiszen mivel Ő él, az Ő szeme előtt zajlik az életünk, neki vagyunk felelősek mindenért. Ezért volt igaza annak, akinek a munkatársa egyszer ezt mondta: Nincs itt a főnök, mért melózol? Ő így felelt: Az enyém itt van! A hívő ember Jézus jelenlétében tölti minden percét.

MIT ÜNNEPELÜNK HÚSVÉTKOR?

Ez azonban azt is jelenti, hogy minden erejét a feladataira tudja fordítani. Hiszen Jézus Krisztus halálával bocsánatot szerzett a múltunkra, feltámadásával biztosította a jövőnket — akkor minden figyelmünkkel benne élhetünk a jelenben. Fel szabadultan, boldogan.

Jézus feltámadásának tehát sok haszna van a számunkra. Nem csoda, ha az első keresztyének minden héten megünnepelték ennek a napját. A hét első napján, vasárnap, összejöttek, és dicsőítették élő Urukat. Ez lett számukra a legfontosabb ünneppé, ezért is került át lassan az Úrnak szentelt nap szombatról vasárnapra. Jézus feltámadásával valóban új korszak kezdődött, az új szövetség korszaka.

Húsvét tehát nem a nyuszika, nem a piros tojás, nem a locsolkodás, még csak nem is a húsevés ünnepe, ezek mind később rakódtak rá az ünnep eredeti jelentésére, hanem Krisztus dicsőséges feltámadásának, az Ő nagy győzelmének az ünnepe. Kár, hogy ilyen ügyetlenül rajta ragadt a húsvét elnevezés. Helyesebb lenne feltámadás-ünnepnek nevezni. Mint ahogyan a vasárnapnak is sokkal szebb neve volt az „Úr napja”, és nem a vásározásra utaló vasárnap.

Nem árt, ha tudjuk, hogy a húsvéti locsolás a megtisztulás és újjászületés gondolatához kapcsolódó szokás ugyan, de tovább él benne az ősi termékenység-varázslás is, hiszen a hiedelem szerint az „élet vizével” locsolják a lányokat. Ugyanígy a nyúl jövedele és a tojás ajándékozás eredeti célja is termékenység-varázslás volt. Azt akarták általa elérni, hogy az illetőnek sok utóda és bő termése legyen. Bármilyen kedves népi szokások is tehát ezek, semmi közük a húsvét eredeti jelentőségéhez: Krisztus feltámadásához. A mögöttük rejlő babonás hiedelmekhez pedig nekünk ne legyen semmi közünk! Mi a bő termést és a születendő gyermekeket is Istentől várjuk ajándékképpen.

Visszatérve az ünnephez: akármilyen alaposan van is dokumentálva Krisztus feltámadásának eseménye, ezt mindenki csak hittel tudja komolyan venni. Mint ahogyan akkor is hiába mondták az asszonyok a tanítványoknak, hogy Krisztus feltámadott, nem hitték el, csak amikor találtak vele. És hiába mondták közülük tízen Tamásnak, aki akkor éppen nem volt köztük, hogy látták az Urat, ő sem hitte el, csak amikor találkozott vele.

Krisztus feltámadásának a tényéről maga a Feltámadott tud meggyőzni ma is mindenkit. De hogyan lehet ma találkozni vele? Az igében. Aki olvassa a Bibliát és hallgatja a Jézusról szóló beszámolót, igehirdetést, azt maga az élő Krisztus győzi meg arról, hogy mi az igazság. Ezért is fontos, hogy olvassuk a Szentírást, és rendszeresen hallgassunk igehirdetést, mert a hit hallásból van, mégpedig Isten igéjének a hallgatásából.

Aki viszont így találkozik a Feltámadottal, annak új szakasz kezdődik el az életében. Az soha többé nem lesz egyedül, mert Jézus velünk van minden napon. Akkor is, amikor mások cserbenhagynak, akkor is, amikor elveszítünk valakit, aki életünk egy része volt, s akkor is Ő lesz majd velünk, amikor eljön utolsó óránk, és magához vesz a mennyei dicsőségbe.

Aki együtt él a feltámadott Krisztussal, annak minden körülmények közt van reménység a szívében, az mindig megtalálja a módját, hogyan segítsen másoknak, abban Jézus békessége, az Ő csendes öröme lesz ott mindig.

Az boldogan vallja a többi hívővel együtt, még élete nehéz napjain is:

Krisztus feltámadott,
Kit halál elragadott,
Örvendezzünk, vigadjunk,
Krisztus lett a vigaszunk,
Hallelujah!

Ha Ő fel nem támad,
Nincs többé bűnbocsánat.
De él, ezért szent nevét
Zengjük Ő dicséretét,
Hallelujah!

Hallelujah, hallelujah, hallelujah!
Örvendezzünk, vigadjunk,
Krisztus lett a vigaszunk,
Hallelujah!